

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Moravský rybářský svaz, z. s. pobočný spolek Tábor**
sídlem Poušov 966, Stařečka, Třebíč
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Kubicou
sídlem Kobližná 19, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha 1

za účasti: Lesy České republiky, s. p.
sídlem Přemyslova 19, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č.j. MZE-38406/2022-16231,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2022, č. j. MZE-38406/2022-16231, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 29. 3. 2022, č. j. KUJI 28774/2022, jímž bylo podle § 4 odst. 6 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráží, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), na základě žádosti osoby na řízení zúčastněné změněno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 1996, č. j. 2304/2/96-3130, o vyhlášení rybářského revíru č. 461 078 Markovka 1 a o přenechání výkonu rybářského práva v tomto rybářském revíru tak, že byla z rybářského revíru vyjmuta vodní nádrž Kožichovice (uváděná také pod názvy Markovka nebo Závlahová nádrž) nacházející se v k. ú. K. a k. ú. S. u T.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně uvádí, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen za účinnosti předchozího zákona na vodním toku (tekoucí vodě) Markovka. Jedná se přitom o reálně existující vodní tok, což ostatně vyplývá také z rozhodnutí žalovaného o vyhlášení rybářského revíru. Rybářský revír tedy v době vyhlášení nebyl ani nemohl být vyhlášen pouze na závlahové nádrži Markovka.
3. Žalobce má za to, že správní orgány byly povinny pro účely rozhodování o žádosti osoby zúčastněné na řízení posoudit primárně to, zda byl rybářský revír vyhlášen na vodním toku, na vodním díle (rybníku) nebo na uzavřené vodě. Správní orgány tak nesprávně posuzovaly pouze charakter samotné závlahové nádrže.
4. Krajský úřad se s námitkou, že rybářský revír byl vyhlášen na vodním toku, vůbec nezabýval. Žalovaný pak tuto námitku vyhodnotil jako nepřiléhavou s odůvodněním, že rybářský revír byl vyhlášen podle předchozí právní úpravy, která při vyhlašování rybářských revírů nerozlišovala vodní plochy. Žalobce s tímto výkladem nesouhlasí. Považuje jej za ryze formalistický. Jestliže rybářský revír nebyl vyhlášen na závlahové nádrži, nebylo možné žádosti osoby zúčastněné na řízení vyhovět, neboť osoba zúčastněná na řízení nebyla aktivně věcně legitimována k podání takové žádosti. Za daného stavu bylo jediným správným postupem zastavení řízení.
5. Žalovaný rovněž postupoval v rozporu s vlastní rozhodovací praxí. Žalobce přitom poukazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 11. 2021, č. j. JMK 163940/2021, které žalovaný potvrdil. I v nyní posuzovaném případě je vodní nádrž součástí vodního toku, na kterém byl vyhlášen rybářský revír. Platí tedy, že posuzování charakteru samotné vodní nádrže bylo bezpředmětné, a že primárně bylo třeba posoudit, na jaké vodní ploše byl rybářský revír vyhlášen.
6. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. 10 Ca 101/2008 – 34. Paralelu s nyní posuzovanou věcí spatřuje žalobce v tom, že rozhodnutí o vyhlášení obou rybářských revírů byla vydána za účinnosti předchozího zákona a na základě přechodných ustanovení zákona o rybářství zůstala nadále v platnosti. Zásadní rozdíl však

pokračování

62 A 64/2022

tkví v tom, že v tamní věci byl rybářský revír vyhlášen na vodní nádrži, zatímco rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen na vodním toku.

7. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný předně uvádí, že žalobce setrvává na stejné argumentaci jako ve správním řízení. Žalovaný se s touto argumentací přitom řádně vypořádal a má za to, že postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný se následně vyjadřuje ke všem žalobním bodům. Zdůrazňuje jednak to, že napadenými rozhodnutími došlo pouze ke změně rybářského revíru Markovka 1, a to právě v rozsahu vodní nádrže – zbytek vodního toku v rybářském revíru zůstává, a jednak to, že ve správním řízení bylo prokázáno, že vodní nádrž naplňuje definici rybníka dle zákona o rybářství.
9. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Osoba zúčastněná na řízení považuje žalobní argumentaci za zavádějící a účelovou. Domnívá se, že při posuzování žádosti o změnu či o zrušení rybářského revíru není podstatné, jakým způsobem byl revír za předchozí právní úpravy vyhlášen, ale zda žadatel a samotná žádost splňují podmínky stanovené platnými a účinnými právními předpisy. Z těch přitom vyplývá, že je-li rybník součástí rybářského revíru, může vlastník rybníka požádat o zrušení rybářského revíru na tomto rybníce. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že prokázala, že je oprávněná k podání žádosti. Okolnosti nyní posuzované věci jsou pak zcela odlišné od okolností věci posuzované Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 10. 11. 2010, č. j. 10 Ca 101/2008 – 34. V tamní věci dotčená vodní plocha nebyla rybníkem a žadatel nebyl ani vlastníkem vodní plochy.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s. ř. s.
13. Argumentaci žalobce lze shrnout takto: Rybářský revír Markovka 1 je rybářským revírem vyhlášeným na vodním toku dle § 4 odst. 1 zákona o rybářství, a z tohoto důvodu může o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru požádat pouze uživatel rybářského revíru, případně může být změna provedena rovněž z vlastního podnětu příslušného rybářského orgánu (§ 4 odst. 6 zákona o rybářství). Zrušit rybářský revír vyhlášený na vodním toku může potom příslušný rybářský orgán pouze z vlastního podnětu, a to pouze v případě splnění stanovených podmínek (§ 4 odst. 7 písm. a/ zákona o rybářství). Podle

žalobce tedy osoba zúčastněná na řízení nebyla k podání žádosti o změnu (případně zrušení) rybářského revíru vyhlášeného na vodním toku aktivně legitimována. Krajský úřad měl dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řízení o žádosti usnesením zastavit.

14. Žalovaný má naproti tomu za to, že postupoval v souladu se zákonem. V napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že pro provedení změny rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru byly splněny zákonné podmínky, neboť za změnu podmínek rozhodných pro vyhlášení příslušného rybářského revíru (§ 4 odst. 6 zákona o rybářství) je třeba rovněž považovat změnu vůle vlastníka rybníka (§ 3 odst. 1 písm. a/ zákona o rybářství). Žalovaný se podrobně zabýval tím, zda vodní nádrž splňuje všechny zákonné znaky, aby mohla být považována za rybník dle § 2 písm. c) zákona o rybářství. Dospěl k závěru že ano. Námitku žalobce, že rybářský revír byl vyhlášen na vodním toku, neshledal důvodnou, neboť předcházející právní úprava rybářské revíry při jejich vyhlásování tímto způsobem nerozdělovala. Žalovaný nerozporuje, že vodní nádrž byla součástí rybářského revíru Markovka 1 a že rybářský revír nebyl vyhlášen pouze na této vodní nádrži. Pokud by vodní nádrž nebyla součástí rybářského revíru, nemusel by žalovaný rozhodovat o jejím vyjmutí z daného revíru. Pokud by pak byl rybářský revír vyhlášen pouze na vodní nádrži, mohl by žalovaný rozhodovat toliko o zrušení rybářského revíru, nikoliv o jeho změně.
15. Zdejší soud se ztotožnil s tím, jak věc posoudily správní orgány.
16. Podle § 2 písm. e) zákona o rybářství se pro účely tohoto zákona rozumí rybářským revírem část vodního útvaru povrchových vod o výměře nejméně 500 m² souvislé vodní plochy, umožňující život rybí obsádky a vodních organismů, vyhlášená rozhodnutím příslušného orgánu státní správy rybářství podle § 19 až 24.
17. Podle § 2 písm. c) zákona o rybářství se pro účely tohoto zákona rozumí rybníkem vodní dílo, které je vodní nádrží určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními.
18. Podle § 4 odst. 1 zákona o rybářství vyhlašuje rybářský revír na vodním toku, na rybníce nebo na uzavřené vodě svým rozhodnutím příslušný rybářský orgán; ten je oprávněn vyhlásit rybářský revír pouze v obvodu své územní působnosti. V případě pochybnosti, zda se jedná o uzavřenou vodu, rozhodne příslušný rybářský orgán.
19. Podle § 4 odst. 3 písm. a) zákona o rybářství se rybářský revír vyhlašuje na žádost vlastníka rybníka.
20. Podle § 4 odst. 6 zákona o rybářství může příslušný rybářský orgán změnit rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, změní-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru nebo dojde-li ke změně podmínek rozhodných pro chov a podporu života ryb v příslušném rybářském revíru. Změna rozhodnutí může být provedena z vlastního podnětu příslušného rybářského orgánu nebo na žádost uživatele příslušného rybářského revíru nebo vlastníka rybníka nebo pozemku, na kterém se nachází uzavřená voda. Pro vyhlášení případných změn rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru nebo rozhodnutí o zrušení rybářského revíru platí ustanovení odstavců 1 až 3.
21. Podle § 4 odst. 7 písm. a) zákona o rybářství rozhodne příslušný rybářský orgán z vlastního podnětu o zrušení rybářského revíru 1. poklesne-li výměra souvislé vodní plochy v rybářském revíru pod 500 m², nebo 2. zaniknou-li podmínky pro chov anebo podmínky podporující život ryb v rybářském revíru.

22. Podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství rozhodne příslušný rybářský orgán o zrušení rybářského revíru na základě žádosti osob uvedených v odstavci 3 písm. a) nebo b).
23. Podle § 34 odst. 1 zákona o rybářství právní akty o vyhlášení rybářských revírů, o povolení výkonu rybářského práva v příslušném revíru nebo o prohlášení části rybářského revíru, popřípadě celého rybářského revíru, za chráněnou rybí oblast, vydané podle dosavadních právních předpisů, zůstávají v platnosti.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
25. Ze správního spisu vyplývá, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 8. 1996 (a tímto byl rovněž přenechán do užívání žalobci). V rozhodnutí o vyhlášení byl rybářský revír Markovka 1 popsán takto: Přítok Jihlavy. Od ústí do Jihlavy nad Vladislavicí až k hrázi rybníka ve Slavicích, včetně závlahové nádrže Markovka v k. ú. K. o ploše 13,8 ha. Vlastní tok je chráněnou rybí oblastí, určenou k chovu násad lososovitých ryb a ryb červeného seznamu. Voda mimopstruhová, vlastní tok je vodou pstruhovou. Vodní revír byl tedy vyhlášen za účinnosti zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství (zrušen ke dni 31. 3. 2004).
26. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru Markovka 1) je rybářské právo oprávnění a povinnost plánovitě chovat, chránit a lovit ryby a jiné vodné živočichy v tekoucích vodách a ulovené ryby a vodní živočichy si přivlastňovat, jakož i oprávnění užívat k tomu v nezbytné míře pobřežních pozemků.
27. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 102/1963 Sb. se tekoucími vodami rozumí též údolní nádrže, jezera, odstavená ramena vzniklá regulací tůň, vodní retenční nádrže, odvodňovací a zavodňovací kanály, propadliny vzniklé těžbou, jakož i rybníky, které okresní národní výbor na návrh uživatele rybářského revíru (§ 9 odst. 1) a po projednání s podnikem státního rybářství prohlásil za trvale nezpůsobilé k řádnému rybníkářskému hospodaření.
28. Podle § 6 odst. 4 zákona č. 102/1963 Sb. patří rybářské právo státu; lze je vykonávat jen v rybářských revírech.
29. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 102/1963 Sb. vytváří Ministerstvo zemědělství, lesního a vodního hospodářství po projednání s Československým rybářským svazem z vod, v nichž náleží státu rybářské právo, rybářské revíry. Jsou to vodní celky umožňující řádný a plánovitý výkon rybářského práva, zejména trvalý chov vhodných druhů ryb. Do rybářských revírů se nezahrnují přítoky, odtoky a obvodové stoky rybníků v rozsahu potřebném k řádnému hospodaření na rybnících.
30. Úvaha žalobce je tedy taková, že rybářský revír Markovka 1 je vyhlášený na vodním toku, a proto nebyla osoba zúčastněná na řízení aktivně legitimována k podání žádosti o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru. Podle žalobce se tedy správní orgány měly nejdříve zabývat „povahou“ rybářského revíru a až případně poté povahou samotné vodní nádrže.
31. Zdejší soud však souhlasí se žalovaným, že žalobce pomíjí, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen za účinnosti zákona č. 102/1963 Sb. Tato právní úprava nerozlišovala při vyhlásování rybářských revírů vodní útvary – všechny spadaly pod pojem tekoucí vody. Jeden rybářský revír (vodní celek) tak mohl být tvořen vodním tokem, rybníkem

i uzavřenou vodou. To však podle zákona o rybářství již možné není. Tomuto závěru dle zdejšího soudu poskytují oporu např. § 4 odst. 1, odst. 3 či § 6 odst. 3 zákona o rybářství – je jednoznačně rozlišováno mezi rybářským revírem vyhlášeným a) na vodním toku, b) na rybníku nebo c) na uzavřené vodě. Zdejší soud tak nepřisvědčuje žalobci, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen na vodním toku ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o rybářství. Z logiky věci tomu tak být nemohlo, neboť v době vyhlášení tohoto rybářského revíru zákon o rybářství neexistoval.

32. To však při posouzení této věci není nejpodstatnější. Představme si následující situaci: Rybářský revír Markovka 1 je až za účinnosti zákona o rybářství vyhlášen rybářským revírem na vodním toku řeky Markovky (podle § 4 odst. 1 zákona o rybářství), jehož součástí je vodní nádrž Markovka, která v době vyhlášení rybářského revíru nesplňuje zákonné znaky rybníka dle § 2 písm. c) zákona o rybářství. V průběhu času však tyto znaky (v důsledku činnosti vlastníka vodní nádrže) splňovat bude. Znamená to však, že kvůli skutečnosti, že rybářský revír byl vyhlášen na vodním toku, nebude mít vlastník tohoto rybníka právo rozhodnout o tom, zda bude rybník součástí daného rybářského revíru? Dle zdejšího soudu nikoliv. Zákon o rybářství totiž vůli vlastníka rybníka zcela jednoznačně zohledňuje. Ostatně na podobné situace jako je ta výše nastíněná dle zdejšího soudu míří právě § 4 odst. 6 zákona o rybářství.
33. Zjednodušeně řečeno změní-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru (vodní nádrž naplní zákonné znaky rybníka) a vlastník rybníka vyjádří vůli, aby rybník již nebyl součástí původního rybářského revíru, změní rybářský orgán na žádost vlastníka rybníka rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru – dojde k vyjmutí rybníka z rybářského revíru.
34. Podstatné tak je „pouze“ to, že vodní nádrž Markovka je rybníkem dle zákona o rybářství a že žádost o změnu rybářského revíru podal vlastník rybníka (vyjádřil svou vůli). Tyto skutečnosti přitom žalobce nikterak nezpochybňuje. Osoba zúčastněná na řízení tedy byla oprávněna k podání žádosti o změnu rybářského revíru. Nejedná se tak o žádost zjevně právně nepřipustnou.
35. Zdejší soud souhlasí se žalobcem, že rozhodnutí žalovaného o vyhlášení rybářského revíru Markovka 1 zůstalo v souladu s § 34 odst. 1 zákona o rybářství v platnosti i po dni 1. 4. 2004 (tedy i za účinnosti zákona o rybářství). To však neznamená, že dojde k naprostému zakonzervování daného stavu. Stav krajiny, jakož i stav vodních útvarů, se postupem času samozřejmě mění, a to ať již přírodními procesy nebo činností člověka – a zákon toto reflektuje.
36. Co se týče žalobcem zmiňovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. 10 Ca 101/2008 – 34, má zdejší soud za to, že z něj vyplývá příznivý závěr pro správní orgány, nikoliv pro žalobce. Městský soud v Praze sice aproboval postup správních orgánů spočívající v zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, kterého se dovolává též žalobce v nyní posuzované věci. Učinil tak však za zcela jiných skutkových okolností. Tamní žalobce žádal o zrušení rybářského revíru dle § 4 odst. 7 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 3 písm. a) zákona o rybářství na vodní nádrži Větrkovice. Měl přitom za to, že vodní nádrž je rybníkem dle zákona o rybářství. Nicméně správní orgány tuto žádost posoudily jako právně nepřipustnou, neboť dospěly k závěru (a to i na základě stanoviska vodoprávního úřadu), že vodní nádrž má charakter vodního toku (jedná se o vodní tok ve smyslu zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, na který v souvislosti s pojmem

vodní tok zákon o rybářství výslovně odkazuje). Nešlo tedy o rybník. Tamní žalobce tak nebyl osobou, která mohla žádat o zrušení rybářského revíru na vodním toku. Městský soud v Praze tak aproboval rovněž tyto úvahy, které jsou v zcela v souladu s tím, jak postupovaly správní orgány v nyní posuzované věci.

37. Ani z citace z rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (potvrzeného žalovaným) pak dle zdejšího soudu nevyplývá, že by v nyní posuzované věci postupovaly správní orgány odlišně od ustálené správní praxe. Žalobce bez jakékoliv věcné opory využívá zmíněnou citaci pro podporu svého názoru, že je nutné striktně vycházet z toho, jak byl rybářský revír vyhlášen, přičemž povaha vodní nádrže není rozhodná. Tak tomu ale není. Naopak jak ze všeho výše uvedeného vyplývá, v případě žádosti o změnu (případně o zrušení) rybářského revíru je nutné posoudit charakter vodního útvaru, na kterém se rybářský revír nachází, a vzhledem k tomu poté postavení žadatele. Jen tak mohou správní orgány náležitě posoudit předmětnou žádost dle zákona o rybářství.
38. Co se týče správní praxe, zdejší soud odkazuje na svá předcházející rozhodnutí (ze dne 27. 9. 2022, č. j. 29 A 114/2021 – 51, ze dne 10. 8. 2020, č. j. 29 A 252/2018 – 37, ze dne 30. 7. 2018, č. j. 29 A 62/2016 – 36, či ze dne 28. 5. 2015, č. j. 29 A 13/2013 – 57), ze kterých vyplývá, že při posuzování žádostí o změnu či o zrušení rybářského revíru vytvořily správní orgány ustálenou rozhodovací praxí, kterou dodržují, a která je v souladu se zákonem.
39. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí jakékoli náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

pokračování

62 A 64/2022

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7.12.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu